

רון קורדונסקי זכוכית בשר שהיא אתה

מקדש

שְׁאֲרִית הַיּוֹם, שְׁעָרוֹת נִמְזָגוֹת לְכִיּוֹר,
הַכִּיּוֹר הוּא אֶתָּה אוֹ אֶתְּ
הַכִּיּוֹר הוּא אֲנִי, חוֹדֵר אֵלֶיךָ אוֹ אֵלַיךָ,
אֲבָל נִחְדָּר כְּמוֹ הַיּוֹם, שֶׁהוּא כִּיּוֹר מְזֻהָב.

בשורה

אָדָם צוֹפֶה בְּעֵצְמוֹ דֶּרֶךְ חֲלוֹן
בוֹחֵן אֶת הַרְחוֹב
שֶׁהוּא גּוֹפּוֹ
אֶת רִיקוֹת הָאֲנָשִׁים
שֶׁמְמַלְאִים אוֹתוֹ
מִבְּעַד לְשִׁאֲרֵיּוֹת דְּבָק
בְּחֲלוֹן יְלָדוֹת
שֶׁהוּא עוֹרוֹ
הוּא לֹא נִשְׁכָּר
מִבְּטוֹ דוֹמֵעַ
מִלְחָמָה שֶׁהִדְחָקָה
בְּזִכּוּכֵי בֶּשֶׂר
שֶׁהִיא אֶתָּה.

ראש אחר

ריסים שמוּרִים תחת כְּרִית –
מקלות גְּפֻרִים;
שנים ששִׁמְתִי כְּדֵי לְקַבֵּל מִתְּנָה –
פסות זֶרַע, חֲתוּכֹת, פְּרוּשׁוֹת, עוֹטְפוֹת,
הן צִפָּה סְבִיב גּוֹף שֶׁהוּא כְּרִית לְהַנִּיחַ עֲלֶיהָ
ראש. גוף שֶׁלֵּנוּ כְּרִית,
נוזלים שִׁיּוֹצְאִים מִמֶּנּוּ שְׁמִיכָה מִימִית:
הכל מִתְנַקֵּז לְגוֹף אַחֵר,
בֶּא שְׁנֵינוּ לְאָכֵל, עֶרְפוֹ שְׁעוֹן לְאַחֵר,
עֵינַיִם, עוֹיִתוֹת, לְרַגַע
נִרְאָה שֶׁהִפְרָשְׁנוּ הַפְּרָשׁוֹת, אֶחָד לְתוֹךְ אֶחָד,
רק לְשֵׁם נֹחֹת בְּעֶרְפוֹ שֶׁל
ראש אַחֵר, שְׁעוֹן לְאַחֵר.